KORT ROTTERDAMS

Beeld: Rik Versteeg

ACHTER JE DROMEN AAN

Alles was gezegd. Er was niets meer te doen hier. Tijd om weg te gaan. Surin nam zijn zachtjes huilende vader aan de arm en leidde hem weg bij de kist, die op het punt stond te verdwijnen in de aarde. Hij had gemerkt dat zijn vader zich tijdens de begrafenis groot probeerde te houden voor zijn zoon, maar toch had hij de hele tijd tranen zien stromen over zijn vaders wangen. Avi leek niet door te hebben dat de rollen inmiddels waren omgedraaid: Surin had geen bescherming meer nodig. Avi was degene geworden die beschermd moest worden. Surin was al lang niet meer de kwetsbare jongen die hij ooit was. Hij was inmiddels veel zelfverzekerder. Zelfs op zijn moeders begrafenis was hij opvallend gekleed: zijn lange rode jas sleepte net niet door de modder en al zijn sieraden schitterden door de regendruppels. Het was voor iedereen duidelijk dat iemand als Surin niet hoorde in dit dorp.

Ze waren bij de poort van de begraafplaats aangekomen, toen Avi plots bleef staan.
‘Zouden we niet moeten blijven, ze ligt daar nu zo alleen’, zei hij.
‘We kunnen hier niet heel de nacht blijven, pap. We gaan morgenvroeg wel even kijken.’
Hoewel het voor Avi duidelijk geen probleem was om de rest van de nacht bij de kist op een hard bankje te zitten, liep hij toch met zijn zoon mee.

Arm in arm liepen ze terug naar huis. Een paar dorpelingen stonden buiten de dorpskroeg te roken. Ze knikten naar Avi, maar Surin werd nauwelijks aangekeken. Wat oude schoolgenoten van Avi kwamen luid zingend de kroeg uit. Het verlies van zijn moeder had Surin doen beseffen dat hij niet was waar hij wilde zijn. Hij wilde niet in dit dorp doodgaan. Als tiener had hij altijd in zijn hoofd gehad dat hij dit dorp zo snel mogelijk achter zich zou laten. Dat hij weg zou gaan bij zijn liefdevolle, maar saaie ouders. Hij had altijd al willen reizen. Overal heen, als het maar niet hier was. Inmiddels ging het meer om een plek vinden om zichzelf te zijn. Dit dorp was daar te klein voor. Toen zijn moeder overleed, wist hij dat hij zijn dromen moest waarmaken. Het was nu of nooit.

‘Morgen ben jij er dus ook niet meer, hè?’
Avi zag dat zijn zoon hem niet begreep.
‘Ik heb je vliegticket gevonden, Surin’, verduidelijkte hij.
Surin bleef staan. De oudere man kon zien dat hij geschrokken was.
‘Dat… ik wilde het je vertellen… maar’, stamelde hij.
Avi glimlachte, ondanks de pijn die het hem deed.
‘Ik begrijp het’, probeerde hij zijn zoon gerust te stellen, ‘je bent jong, je wil de wereld zien. Dat wilde je altijd al.’
Avi voelde dat zijn stem zou breken als hij nog verder zou spreken. Avi begreep het eigenlijk niet helemaal. Tenminste, hij begreep niet waarom zijn zoon nu deze reis zou maken, nu hij het zo moeilijk had.

Surin wist dat het moeilijk voor hem was, maar het was fijn om de steun van zijn vader te hebben. Surin vertelde niet dat hij niet van plan was terug te komen.

Jenny van Rijn van het *Melanchthon Schiebroek* schreef dit verhaal onder leiding van de auteur Daphne Huisden bij de foto van Rik Versteeg voor De Kracht van Rotterdam 2019 in het kader van het programma Kort Rotterdams van Passionate Bulkboek.

PASSIONATE BULKBOEK